



Beograd 2023.

edicija SWITCH

Dule Nedeljković  
PONEDELJAK

© Rende 2023.

urednica  
Slađana Novaković

DULE NEDELJKOVIĆ

# PONEDELJAK



edicija SWITCH



## 1.

Mašnu oko vrata, parfem po licu i šlicu, čašu soka s nebrojeno mnogo vitamina u sebe, tašnu u ruku i – mogao je da krene u nove radne pohode i pobjede.

U glavi mu je brujala sirena za prestanak vazdušne opasnosti. Jednolični ton rezbario je kiselinom ispeglane vijuge, od onoga što mu je ostalo od mozga, posle vikenda.

Čekao je taksi ispred zgrade i udisao odvratni gradski vazduh. Razmrljane boje od vozila koja su promicala, u glavi su mu pravile laganu konfuziju. Glave ljudi iz prepunih buseva podsećale su ga na girice u novinskim fišecima. Boga je prizivao samo dvaput: petkom, kad su svi na celoj zemaljskoj kugli, tokom dvadeset-četvoročasovne rotacije, izgovarali s njim: *Hvala, Bogu, petak je*, i jebenim ponedeljkom ujutru kada mu se obraćao za pomoć da se pribere i dozove. Ovoga puta, pomoć je stigla u obliku zadriglog taksiste koji je preglasno slušao radijski jutarnji program. Izgovorio je adresu prilično jasno i krenuli su. Gužva je bila nesnosna, kao i smeh s radija. Taksista je nešto govorio.

Ušao je u *lažnjak čistu zgradu* u kojoj je zarađivao novac koji je trošio na drogu, alkohol i poneku knjigu. Pogledom je preleteo gomile namirisano štifa i urednih frizura. Odjednom mu se smučilo. Lagano, uvežbanim korakom, započeo je spontani beg s posla. *Dobar dan, doviđenja*, okrenuo se na petama i uleteo u nezaustavljiva roto-vrata. Katapult je bio jači nego što je očekivao. Pegla još jača. Sreća da ga nije video niko osim direktora i par stranih investitora, kojima je to bilo simpatično.

Krenuo je, na sreću, preko bulevara koji je mirovao.

Imao je sreće.

Prešao je ulicu i uputio se ka plaži. *Nisam trebao da prestanem da pušim*, pomislio je, i zapalio cigaretu. Daleko je Ada. Sunce još dalje. Bilo je nesnosno vruće.

Pas sa iskolačenim očima, zaglavljen u smrtonosnom čučnju, fiksirao ga je pogledom. Stao je, nije želeo da mu remeti koncentraciju. Verovatno je pojeo neku suhu hranu. Čorbicom bi se rešio muka. Od čega se sastoji pseća čorba, pomislio je. Od kostiju. Bacio je bič, koji je proleteo tik pored psa u agoniji. Ovaj je bio spreman da po cenu života izbaci govno, tako da se nije pomerio. Samo su mu se oči još više iskolačile.

Obrisao je znoj s čela kravatom i zaobišao psa. Rešio je da otpešači do obale, prebacujući se, poput gerilca, od senke do senke.

## 2.

Zvižduk, prepoznatljiv iz vremena kad je to bilo osnovno sredstvo komunikacije, onog divnog vremena pre telefona, interfona, kad je svaki kraj imao svoju prepoznatljivu simfoniju, vratio ga je u detinjstvo. Setio se prvih univerzalki koje je iskukao ocu, uz gomilu obećanja da će biti dobar i do polugodišta popraviti matiš na četvorku. U juče kupljenim patikama harao je školskim dvorištem između dva gola. Suvereno vlada terenom, ima savršen pregled i perfektan dribling. Kreće ka голу VIII-2. U tom trenutku ispred njega se postavlja bek protivničkog tima, čvrst kao stena. Sudar je neizbežan.

„Brate, šta ti je. U kom si fazonu, jesi pojeo čoveka? Sav si musav!“ Bane Kulov ga je svojim glupim kezom teleportovao u sadašnjost. Ne sluteći ništa, povukao je dim iz lule koju mu je ljubazno ponudio.

„Nije loša. A?“ izgovorio je i nestao, između bulevarskih solitera.

Vrapci su nemilosrdno larmali svoju priču. Ta divna stvarjenja. U trenutku mu se učinilo da vidi beloglavog supa, ali dugogodišnje iskustvo s raznoraznim travama uverilo ga je da nije. Iz torbe je izvukao mitraljez i počeo da rešeta po drveću. Vrapci su prštali na sve strane. Kao Maksim po diviziji, Arnold u Predatoru, Ljubiša na Sutjesci ili Neretvi po četnicima. Volim sve što vole mladi, skupljam sličice fudbalera i veš po komšiluku. Nisu loši sadašnji klinci što igraju u Zvezdi. Je l' pao Sloba?!

„Volim te“, rekla mu je Desa, izbacivačica sa Akademije, mazno se, nagim telom, privijajući uz njega.

„Moram kući“, zavapio je.

„Pa kod tebe smo!“

Tor ga je nemilosrdno skucao čekićem!

Od tada više ne pije i ne privodi ribe na gajbu.

Samo pije i ponekad duva, šmrče, guta.

Ne privodi, njega privode.

„Hvala, Bane, pozdravi Sanju“, izgovorio je, uz zakašnjenje od par stotina minuta, pozdrav ortaku.

*Gde je Ada?*

Odustao je od pešačenja i podigao ruku da zaustavi taksi.